

A STELLEN INASA

JOSEPH
DELANEY

Joseph Delaney

A Szellem inasa

Joseph Delaney

A Szellem inasa

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

Marie-nek

Valami titok lappang
a Tartomány legmagasabb
csúcsa körül. Azt beszélük,
egyszer nagy vihar kerekedett,
és egy férfi meghalt.
Éppen valami gonosz lelket
próbált megkötni, ami az
egész világot rémületben
tartotta. Aztán megint jég
jött, és mire visszahúzódott,
megváltozott a hegyek alakja,
és megváltozott a völgyekben
fekvő városok neve is.
És mostanra a Tartománynak
ezen a legmagasabb csúcsán
semmi jel nem utal már arra,
mi is történt itt valamikor.
De a kő neve fennmaradt.
Úgy nevezik, hogy –

GYÁMKŐ, azaz WARDSTONE.

FEJEZET 1 A HETEDIK FIÚ

Már kezdett sötétedni, mire a Szellem megérkezett. Hoszszú, kemény nap volt, éppen vacsorához készülődtem.

– Biztos, hogy ő a hetedik fiú? – kérdezte. Kétkedve csóválta a fejét.

Apám bólintott.

– És maga is hetedik fiú volt?

Apám megint bólintott, aztán türelmetlenül dobolni kezdett a lábával: kis, barna sár- és trágyacseppek fröccsentek a térdnadrágomra. Sapkája ellenzőjéről csöpögött az eső. Ebben a hónapban majdnem végig esett. A fákon új levelek mutatkoztak, de a tavaszi idő még mindig nem érkezett meg.

Apám földműves volt, akárcsak az ő apja, és a gazdálkodás egyes számú szabálya az, hogy a birtokot egyben kell tartani. Nem oszthatod fel a gyerekeid között, mert akkor nemzedékről nemzedékre kisebb lesz, és aztán a végén semmi se marad. Úgyhogy az apa a legidősebb fiára hagyja az egészet, a többieknek pedig más munkát keres. Ha lehet, megpróbál mindegyiknek valami szakmát adni.

Ehhez rengeteg szívességre van szükség. Az egyik lehetőség a helyi kovács, különösen, ha nagy a birtok, és az apa sokszor

adott neki munkát. Így van rá esély, hogy a kovács inasságot ajánl fel, de akkor még mindig csak az egyik fiú sorsát rendezte.

Én voltam a hetedik, és mire sorra kerültem, már kifogytunk a szívességekből. Apám elszánta magát, hogy megpróbálja rábírni a Szellemet, fogadjon fel engem inasnak. Vagy akkoriban legalábbis még így gondoltam. Tudhattam volna, hogy anyám keze van a dologban.

Sokszor állt ő a dolgok hátterében. Az ő pénzén vették a birtokot, még jóval a születésem előtt. Másként hogyan is engedhette volna meg magának ezt a hetedik fiú? Ráadásul anyám nem volt idevalósi. Távoli országból érkezett, a tengerentúlról. Legtöbben nem vették észre, de néha, ha nagyon odafigyelt az ember, észre lehetett venni, hogy bizonyos szavakat kicsit másképpen ejt.

Azért nehogy azt higgye valaki, hogy eladtak rabszolgának, vagy ilyesmi. Egyébként is meguntam a gazdálkodást, és az itteni város valójában Isten háta mögötti falu volt. Egy biztos: nem itt akartam eltölteni a hátralévő életemet. Úgyhogy végül nem tűnt olyan rossz ötletnek, hogy szellem legyek. Sokkal érdekesebbnek tűnt, mint tehenet fejni, meg trágyát teríteni.

Mégis nyugtalanság fogott el, mert elég ijesztőnek tűnt a meló. Meg kellett tanulnom, hogyan védjem meg a birtokokat és a falvakat az éjszaka neszező lényektől. A hullarablókkal, koboldokkal és mindenféle gonosz lényekkel való foglalatoskodás a Szellem mindennapi munkája, és nagyon úgy tűnt, hogy én leszek az inasa.

– Hány éves? – kérdezte a Szellem.

– Most augusztusban lesz tizenhárom.

– Korához képest elég kicsi. Tud írni és olvasni?

– Igen – mondta apám. – Ír, olvas, és tud görögül is. Az anyja tanította. Majdnem hamarabb tanult meg görögül, mint járni.

A Szellem bölintott, és hátranézett a kapun túlra, a sáros ösvény másik oldalán lévő tanya felé, mintha hallott volna valamit. Aztán megvonta a vállát.

– Nem embernek való élet ez. Gyereknek meg főleg nem – mondta. – Gondolja, hogy ő készen áll rá?

– Erős fiú, és mire teljesen megnő, akkora lesz, mint én – mondta apám, és kihúzta magát, hogy teljes magasságában látható legyen. Így a feje teteje már majdnem egy vonalba került a Szellem állával.

A Szellem váratlanul elmosolyodott. Erre egyáltalán nem számítottam. Széles arcát mintha kőből faragták volna. Eddig egy kicsit erőszakosnak gondoltam. Hosszú, fekete köpenyében és csuklyájában leginkább papnak nézett ki, de mikor egyenesen a szemembe nézett, kegyetlen tekintete sokkal inkább hasonlított a hóhéréra, aki éppen a kötélre húz.

A csuklyája alól előbukkanó haj illet ősz szakállához, nem úgy, mint fekete és nagyon dús szemöldöke. Orrából kis fekete szőr nőtt, a két szeme pedig pont olyan zöld volt, mint az enyém.

Aztán még valamit észrevettem rajta. Egy hosszú botot hordott magánál. Ezt természetesen láttam, de arra egészen mostanáig nem figyeltem fel, hogy a bal kezében fogta.

Ő is balkezes, mint én?

Ez a dolog egy csomó bajt zúdított rám a falusi iskolában. Még a helyi papot is elhívták, hogy nézzen meg, ő meg csak rázta a fejét, és azt mondogatta, le kell szoknom róla, mielőtt még túl késő lesz. Nem tudtam, hogy érti. A bátyáim között nincs balkezes, és az apám sem az. Anyám viszont kétbalkezes volt, de soha nem tűnt úgy, mintha ez őt különösképpen zavarta volna. Úgyhogy mikor a tanárom megfenyegetett, hogy kiveri belőlem, és odakötözte a tollat a jobb kezemhez, anyám kivett az iskolából, és attól kezdve ő tanult velem otthon.

– Mennyiért fogadja fel? – kérdezte apám, félbeszakítva a gondolataimat. Most tértünk rá igazán az üzletre.

– Egy hónap próbaidő két guinea. Ha beválik, ősszel eljövök, és maga még tízet fizet nekem. Ha nem, akkor visszakaphatja a fiút, és már csak egy guinea jár a fáradozásaimért.

Apám megint bólintott, az üzletet megkötötték. Bementünk a pajtába, elintézték a pénzügyeket, de nem fogtak kezét. Egy szellemet senki nem akarna megérinteni. Apám bátor ember volt, mert két méternél közelebb mert menni leendő gazdámhoz.

– Van egy kis elintéznivalóm a közelben – mondta a Szellem –, de virradatkor visszajövök a fiúért. Mindenképpen legyen kész. Nem szeretem, ha megvárakoztatnak.

Mikor elment, apám vállon veregetett.

– Most új életet kezdesz, fiam – mondta. – Menj és szedd rendbe magad! Többé már nem lesz dolgod a birtokkal.

Bementem a konyhába, ahol Jack bátyám ült, feleségét, Ellie-t átkarolva. Ellie nézte, és mosolygott rá.

Ellie-t nagyon kedvelem. Melegszívű és barátságos, mindig azt érzed mellette, hogy tényleg törődik veled. Anyám szerint Jacknek jót tett, hogy feleségül vette, mert Ellie segített lehűteni az indulatait.

Jack a legidősebb és a legnagyobb közöttünk, apám szokott azzal viccelődni, hogy ő a legszebb fiú az egész falkában. Na jó, igaz, hogy nagy és erős, de hiába kékek a szemei, meg hiába egészséges és pirosposzgás az arca, ha dús, bozontos, fekete szemöldöke majdnem összeér közepén. Úgyhogy ezzel én soha nem tudtam igazán egyetérteni. Mondjuk, nem tagadtam, hogy kedves és csinos feleséget sikerült szereznie. Ellie haja olyan színnű, mint a legjobb minőségű szalma, három nappal a jól sikerült aratás után, a bőre pedig ragyog a gyertyafényben.

– Holnap reggel elmegyek – tört ki belőlem. – A Szellem jön értem virradatkor.

Ellie arca felderült.

– Úgy érted, hogy végül felfogadott?

Bólintottam.

– Adott egy hónap próbaidőt.

– Hát ez ügyes volt, Tom. Nagy örömet szerezte – mondta.

– El se hiszem! – gúnyolódott Jack. – Te mint a Szellem inasa! Hogy tudnál efféle munkát végezni, ha még mindig félsz gyertya nélkül aludni?

Nevettem a tréfán, de azért volt benne valami. Néha láttam ezt-azt a sötétben, és gyertyával lehetett a legjobban távol tartani őket. És így még aludni is tudtam egy kicsit.

Jack felém indult, aztán üvöltve elkapott egy fejfogással, és vonszolni kezdett a konyhaasztal körül. És szerinte ez vicces. Erőt vettem magamon, és próbáltam jó képet vágni a dologhoz, aztán pár perc múlva elengedett, és hátba veregetett.

– Ügyes volt, Tom – mondta. – Egy vagyont fogsz keresni ezzel a munkával. Bár azért van itt még egy kis probléma...

– Micsoda? – kérdeztem.

– Szükséged is lesz minden egyes pennyre, amit keresel. Tudod miért?

Vállat vontam.

– Mert csak a pénzeden tudsz majd barátokat szerezni!

Próbáltam mosolyogni, de azért sok igazság volt abban, amit Jack mondott. A szellemek egyedül élnek és dolgoznak.

– Jaj, Jack! Ne légy kegyetlen! – szólt rá Ellie.

– Csak vicc volt – válaszolta Jack, mintha nem értené, miért csinál ebből Ellie olyan nagy ügyet.

De Ellie most inkább rám figyelt, nem Jackre, és az arca hirtelen elkomorodott.

– Ó, Tom! – mondta. – Ez azt jelenti, hogy nem leszel itt, mikor a baba születik...

Csalódottan nézett, én meg szomorú voltam, hogy nem leszek otthon, és nem látom az unokahúgomat. Anyám mondta, hogy Ellie babája lány lesz, és ő sosem tévedett az ilyen dolgokban.

– Visszajövök, és meglátogatom, amint lehet – ígértem.

Ellie próbált mosolyogni, Jack meg odajött, és átkarolta a vállamat.

– Mi mindig a családod maradunk – mondta. – Csak gyere, ha szükséged lenne ránk.

Egy órával később úgy ültem le vacsorázni, hogy tudtam, reggel már nem leszek itt. Apám elmondta az asztali áldást, ahogy minden este, és anyámon kívül mindenki áment mormolt. Ő csak nézte az ételt az asztalon, mint általában, türelmesen várva, míg az ima véget ér. Mikor befejeződött, anya futó mosolyt küldött felém. Meleg és különös mosoly volt, és azt hiszem, senki más nem vette észre. Jobban éreztem magam tőle.

A tűzhelyben még lobogott a tűz, és meleggel töltötte meg a konyhát. Nagy faasztalunk közepén egy kifényesített réz gyertyatartó állt, amiben az ember láthatta az arcát. A gyertya drága méhviaszból készült, anyám nem engedett faggyút használni a konyhában a szaga miatt. A birtokkal kapcsolatos döntéseket leginkább apám hozta, de bizonyos dolgokban anyám szabad kezet kapott.

Ahogy lapátoltuk befelé a nagy tányér gőzölgő krumplis húst, megdöbrentett, milyen öregnek néz ki apám ma este – öregnek és fáradtnak –, és időről időre egy bizonyos kifejezés suhant át az arcán. Egy árnyalatnyi szomorúság. De felderült, mikor Jackkel nekifogtak megvitatni a disznóhús árát, és azt, hogy vajon eljött-e már az idő, lehet-e hentesért küldeni.

– Jobb lenne várni még vagy egy hónapot – mondta apám.
– Még biztosan mennek felfelé az árak.

Jack rázta a fejét, vitatkozni kezdtek. Barátságos vita volt, ami ilyen kedves családokban gyakran előfordul, és biztos voltam benne, hogy apám élvezi. Én mégse csatlakoztam. Részemről ennek már vége. Ahogy apám mondta, nekem már nem lesz dolgom a birtokkal.

Anyám és Ellie halkan kuncogtak valamin. Próbáltam kivenni, mit pusmognak, de addigra Jack már nagyon belelendült, egyre erősebb és erősebb lett a hangja. Mikor anyám odapillantott rá, tudtam, hogy elege van a dologból.

Jack nem törődött anyám pillantásával, és ahogy átnyúlt a só-tartóért, véletlenül meglökte, úgyhogy egy kevés só dőlt az asztallapra. Felcsippentett egy keveset, és átszórta a bal vállá fölé. Ez régi babona a Tartományban. Ha így teszel, megszabadulsz a balszerencsétől, amit azzal idéztél elő, hogy kiborítottad a sót.

– Egyébként sem kell arra több só, Jack! – háborgott anyám.
– Csak elrontod az ételt, ráadásul felbosszantod a szakácsot is!

– Bocsáss meg, anyám – szabadkozott Jack. – Igazad van. Az étel úgy tökéletes, ahogy van.

Anyám rámosolygott, aztán felém intett a fejével.

– Egyébként meg Tommal senki sem törődik. Foglalkozhatnak kicsit vele is, elvégre ez az utolsó estéje itthon.

– Semmi baj, anyám – mondtam neki. – Nekem elég, hogy itt ülhetek és hallgathatlak benneteket.

Ő bólintott.

– Nos, egy-két dolgot mondanom kell még neked. Vacsora után maradj lent a konyhában, beszélgetünk egy kicsit.

Így hát miután Jack, Ellie és apám felmentek aludni, leültem egy székre a tűz mellé, és türelmesen vártam, mit akar mondani anyám.

Nem az a fajta nő volt, aki nagy ügyet csinál a dolgokból. Először elmondta, mit csomagolt be nekem: egy váltás nadrágot, három inget és két pár jó zoknit, amiket még csak egyszer stoppolt.

Bámultam a parazsat és a lábammal doboltam a konyhakövön, míg anyám velem szembe állította a hintaszékét. Fekete haját néhány ősz sáv csíkozta, de ettől eltekintve majdnem ugyanúgy nézett ki, mint mikor még totyogó voltam, és a térdéig értem. A szemei fényesen ragyogtak, és bár bőre feltűnően sápadt volt, nem ismertem nála egészségesebb embert.

– Most jó ideig nem lesz alkalmunk beszélgetni – kezdte. – Komoly dolog, amikor az ember elmegy hazulról, és megpróbál a saját lábára állni. Úgyhogy ha bármi van, amit el kell mondanod, vagy meg kell kérdezned, ne halogasd tovább.

Egyetlen kérdés sem jutott eszembe. Tulajdonképpen gondolkozni sem tudtam. Mikor ezt mondta, könnyek kezdtek gyűlni a szememben.

Egy kis időre mindketten elhallgattunk. Csak a lábam kopogott a konyhakövön. Végül anyám halkán felsóhajtott.

– Mi a baj? – kérdezte. – Elvitte a cica a nyelved?

Megvontam a vállam.

– Hagyd abba a dobogást, Tom, és figyelj rám – szólt anyám. – Örülsz a holnapi napnak, és annak, hogy szakmát tanulhatsz?

– Nem vagyok benne biztos, anyám – válaszoltam, mert eszembe jutott Jack tréfája, hogy legfeljebb pénzért kapok barátokat. – A szellemeket mindenki messze elkerüli. Nem lesznek barátaim. Magányos leszek.

– Nem olyan rossz az, mint ahogy képzeled – mondta anyám. – Ott van a mestered, sokat fogtok beszélgetni. Ő a tanárod,

és biztosra veszem, hogy végül összebarátkoztok. Ráadásul nagyon sok dolgod lesz. Rengeteg dolgot fogsz tanulni. Nemigen marad majd időd, hogy egyedül érezd magad. Szerinted nem izgalmas ez az egész?

– Dehogynem izgalmas, csak félelmetes a munka. Szeretném csinálni, de nem tudom, hogy képes vagyok-e rá. Egyfelől szeretnék kóborolni, és új helyeket látni, ugyanakkor jó lenne veletek maradni. Mindannyian hiányozni fogtok. Hiányozni fog az otthonom.

– Nem maradhatsz itt – mondta anyám. – Apád lassan már túl öreg lesz ahhoz, hogy dolgozzon, és ha eljön a tél, átadja Jacknek a birtok irányítását. Ellie-nek hamarosan megszületik a babája, nem kétséges, hogy az első a sok közül, és így végül nem marad neked itt hely. Jobb, ha hozzászoksz a gondolathoz, hogy nem jöhetsz haza.

A hangja hidegnek, és egy kicsit élesnek tűnt. Szavaitól összeszorult a torkom és a mellkasom, alig kaptam levegőt.

Én akkor már nagyon álmos voltam, de anyám még nem fejezte be. Ritkán hallottam őt egy szuszra ennyit beszélni.

– Megvan a magad küldetése, amit be kell teljesítened – jelentette ki szigorúan. – És nem akárhogy fogod csinálni, hanem jól. Azért mentem hozzá az apádhoz, mert hetedik fiú volt. És szültem neki hat fiút, hogy aztán megszülhessenek téged. Te vagy a hetedik fiú hetedik gyermeke, és tiéd a tehetség. Az új mestered még erős, de már nem a régi, és az ő ideje lassan lejár.

– Közel hatvan éve járja a vidék útjait, és teszi a dolgát. Elvégi, amit el kell végeznie. Nemsokára rád kerül a sor. És ha te nem teszed meg, akkor ki fogja megtenni? Ki vigyáz az egyszerű emberekre? Ki védi meg őket a bajtól? Ki teszi biztonságossá a tanyákat, a falvakat és a városokat, hogy a nők és a gyerekek félelem nélkül járhassanak az utcákon és ösvényeken?

Fogalmam sem volt, mit mondjak, és nem tudtam a szemébe nézni. Csak küzdöttem, hogy visszatartsam a könnyeimet.

– Mindenkit szeretek ebben a házban – mondta, és a hangja egyre lágyabb lett –, de az egész Tartományban te vagy az egyetlen, aki olyan, mint én. Egyelőre még gyerek vagy, akinek sokat kell még nőnie, de akkor is a hetedik fiú hetedik fia. Te kaptad a tehetséget és az erőt, és csak te tudod megtenni azt, amit meg kell tenned. Tudom, hogy egyszer még büszke lehetek rád.

– Nos, rendben – jelentette ki anyám, miközben felállt –, örülök, hogy ezt megbeszéltük. Most gyerkünk aludni. Holnap kemény napod lesz, és a legjobb formádat kell nyújtanod.

Megölelt, és melegen rám mosolygott, én pedig tényleg nagyon igyekeztem vidám lenni, és visszamosolyogni, de amikor felértem a szobámba, sokáig ültem az ágy szélén, bambultam magam elé, és anyám szavain töprengtem.

Anyámat nagyon becsüli a szomszédság. Többet tud a nővényekről és az orvosságokról, mint a helyi orvos, és ha gyerekszületéskor valami gond adódik, a bába mindig érte küld. Anyám nagyon ért a szüléshez. A babák néha lábbal előre próbálnak megszületni, de anyám nagyon ügyesen meg tudja fordítani őket, amíg még az anyaméhben vannak. Több tucát nő köszönheti neki az életét a Tartományban. Legalábbis apám mindig ezt mondta. Anyám szerény volt, és soha nem említette mindezt. Ő csak tette a dolgát, és tudtam, hogy tőlem is ugyan ezt várja. Úgyhogy azt akartam, hogy büszke legyen rám.

De valóban csak azért ment hozzá az apámhoz, és azért szülte meg hat bátyámat, hogy megszülhessen engem? Nem tűnt túl valószínűnek.

Miután átgondoltam a hallottakat, az ablakhoz mentem, egy pár percre leültem a régi fonott székre, és kibámultam az északra néző ablakon.

A hold ezüst fénybe vonta a világot. Elláttam túl a tanyán, túl a két kaszálón és az északi legelőn, egészen a birtokunk határáig, ami a Hóhér-hegyre vezető út feléig tartott. Tetszett a kilátás. Innen a Hóhér-hegy is tetszett. Jó volt, hogy lezárta a látóhatárt. Évek óta bámultam lefekvéskor a hegyet, és elképzeltem, mi lehet a másik oldalán. Tudtam, hogy valójában nincs arra más, csak még több föld, és aztán még három kilométerrel odébb a falu – egy fél tucat ház, egy kis templom és egy még kisebb iskola –, de a képzeletem más dolgokat is odavetített: néha a tenger hullámaintól ostromolt magas sziklákat képzeltem mögöttük, máskor sűrű erdőt, vagy pislákoló fényekkel ragyogó, soktornyú nagyvárost.

De most, ahogy bámultam a hegyet, eszembe jutottak a félelmeim is. Igen, egy bizonyos távolságból szép volt, de azért mégsem az a hely, amihez közelebb akartam kerülni. A Hóhér-hegy nem véletlenül kapta a nevét.

Három nemzedékkel korábban háború söpört végig az országon, és a tartománybeli férfiak is kivették belőle a részüket. Ez a legrosszabb fajta háború volt, keserű polgárháború, ahol családok szakadtak szét, és előfordult, hogy testvér testvér ellen harcolt.

A háború utolsó telén nagy csatát vívtak, vagy másfél kilométernyire észak felé, éppen a falu határában. Mikor aztán véget ért, a győztes hadsereg erre a hegyre hozta a foglyokat, és felakasztották őket az északi lejtő fáira. Saját embereik közül is felakasztottak párat: őket ellenséggel szemben tanúsított gyáva magatartással vádolták. De vannak, akik másként mesélik a történetet. Azt mondják, hogy egyesek megtagadták, hogy a rokonaik vagy a földijeik ellen harcoljanak.

Az az igazság, hogy Jack nem szeretett túl közel dolgozni ehhez a hátsó kerítéshez, és a kutyák sem mentek pár lépésnél beljebb az erdőbe. Ami engem illet – mivel hogy olyan dolgokat is

érzékelek, amiket mások nem –, sose tudtam dolgozni az északi legelőn. Onnan már hallottam a hangokat. Hallottam a csikorduló köteleket, és ahogy súlyuk alatt recsegnek az ágak. Hallottam a hegy másik oldalán hörgő, fuldokló halottakat.

Anyám azt mondta, hogy mi ketten egyformák vagyunk. Nos, bizonyos értelemben tényleg olyan volt, mint én: tudtam, hogy ő is lát dolgokat, amiket mások nem. Egy télen, mikor még nagyon fiatal voltam, és minden bátyám otthon lakott, a hegy felől érkező neszek és zörejek olyan erősek lettek éjszakánként, hogy még a szobámban is hallottam őket. A bátyáim semmit nem hallottak, de én igen, és nem is tudtam elaludni. Anyám mindig bejött a szobámba, mikor hívtam, még akkor is, ha hajnalhasadtára már fent kellett lennie a ház körül végzendő teendői miatt.

Végül aztán azt mondta, hogy ő majd lerendezi a dolgot, és egy éjszaka egyedül felmászott a Hóhér-hegyre, aztán eltűnt fent a fák között. Mire visszajött, minden elcsendesedett, és ez aztán így is maradt hónapokon keresztül.

Úgyhogy egyvalamiben azért különböztünk.

Anyám sokkal bátrabb volt, mint én.

FEJEZET 2 AZ ÚTON

Virradat előtt egy órával ébredtem, de anyám már a konyhában volt, és a kedvenc reggelimet készítette, szalonнас tojást.

Mikor apám lejött, éppen a tányért törölgettem az utolsó szellet kenyeremmel. Búcsúzás közben előhúzott valamit a zsebéből és a kezembe nyomta. Az a kis taplós doboz volt, amit korábban az apja és a nagyapja használt. Meghatódtam, mert tudtam, mennyire ragaszkodott hozzá.

– Használj egészséggel, fiam – mondta. – Még jól jöhet a munkád során. Aztán gyere, és látogass meg minket minél hamarabb. Az, hogy elmész itthonról, nem azt jelenti, hogy már meg sem látogathatsz minket.

– Ideje indulnod, fiam – mondta anyám, és odajött hozzám, hogy még utoljára megöleljen. – A kapunál van. Ne várakoztasd meg!

A családukban nem szokás túl nagy ügyet csinálni a dolgokból, és mivel már mindenkitől elbúcsúztam, egyszerűen kísétáltam az udvarra.

A Szellem a kapu másik oldalán állt: sötét sziluett a szürke hajnali fényben. Fejét csuklya takarta, egyenesen állt. A botot

bal kezében tartotta. Megindultam felé, egy kis batyuban vittem minden holmimat, és nagyon ideges voltam.

Meglepetésemre a Szellem kinyitotta a kaput, és bejött az udvarra.

– Na, fiam – mondta –, kövess! Akár kezdhettek is.

Ahelyett, hogy az út felé indultunk volna, északnak vettük az irányt, egyenesen a Hóhér-hegyre, és ahogy keresztülvágtunk az északi legelőn, a szívem kalapálni kezdett. Mikor elértük a hátsó kerítést, a Szellem olyan könnyedén mászott át rajta, mintha csak harmincéves lenne, nekem viszont földbe gyökerezett a lábam. Mikor a kezemet a kerítés tetejére raktam, meghallottam a recsegő fák hangját, ahogy az ágak meghajolnak és feszülnek a rajtuk lógó emberek súlya alatt.

– Mi a baj, fiam? – kérdezte a Szellem, hátrafordult és rám nézett. – Ha már a saját küszöbötöknél is megijedsz, nemigen tudok mit kezdeni veled.

Mély levegőt vettem, és áttornáztam magam a kerítésen. Felfelé kapaszkodtunk, és a hajnali fény egyre tompult, ahogy beértünk a fák homályába. Minél feljebb másztunk, annál hidegebb lett. Vacogni kezdtem. Az a fajta hideg volt, amitől libabőrös lesz az ember, és lassan feláll a szőr a hátán, és arra figyelmeztet, hogy valami nincs egészen rendben. Olyankor szoktam érezni ezt, amikor olyasmi közeledik, ami nem e világról való.

Mikor felértünk a hegy tetejére, már láttam őket magam alatt. Vagy százan lehettek, néha kettő-három is lógott ugyanarról a fáról, katonai egyenruha, széles bőrv és nagy bakancs volt rajtuk. A kezüket hátrakötötték, és mindegyik máshogy viselkedett. Néhányan kétségbeesetten küzdöttek, az ágak pattogtak és rázkódtak a fejük fölött, míg mások csak forogtak lassan a kötél végén, először az egyik, majd a másik irányba fordulva. Ahogy néztem, hirtelen erős szelet éreztem az arcomon: túl hideg és

féktelen volt ahhoz, hogy valóságos legyen. A fák földig hajoltak, a leveleik elszáradtak és hullani kezdtek. Pillanatokon belül csupasz lett minden ág. Mikor kicsit elült a szél, a Szellem a vállamra rakta a kezét, és közelebb vezetett az akasztottakhoz. Megálltunk, csupán alig egyméternyi távolságra a legközelebbitől.

– Nézz rá! – mondta a Szellem. – Mit látsz?

– Egy halott katonát – válaszoltam, és a hangom remegni kezdett.

– Mennyi idős lehet?

– Maximum tizenhét.

– Jó. Ügyes vagy, fiam. Most pedig mondd meg nekem, hogy félsz-e még!

– Kicsit. Nem szeretek ilyen közel lenni hozzá.

– Miért? Nincs mitől félned. Nincs itt semmi, ami bánthatna téged. Gondolj bele, milyen lehetett neki. Inkább rá figyelj, ne magadra. Mit érezhetett? Mi lehet a legrosszabb ebben?

Megpróbáltam a katona helyébe képzelni magam, és belegondolni, milyen lehetett így meghalni. A fájdalom, és a levegőért való küzdelem szörnyű lehetett. De van valami, ami még ennél is rosszabb...

– Tudta, hogy meg fog halni, és hogy soha többé nem mehet haza. Hogy soha többé nem láthatja a családját – feleltem végül a Szellemnek.

Ahogy kimondtam, elöntött a bánat. Az akasztott ember abban a másodpercben lassan kezdett elhalványodni, míg végül eltűnt: egyedül maradtunk a hegyoldalon, és a fákon megint ott ültek a levelek.

– Hogy érzed most magad? Félsz még?

Megráztam a fejem.

– Nem – válaszoltam –, csak szomorú vagyok.

– Jól van, fiam. Látom, tanulsz. Mindketten hetedik fiú hetedik gyermeke vagyunk, és ezért olyan dolgokat is látunk, amiket mások nem. De ez a képesség néha valóságos átok. Mikor félünk, bizonyos dolgok a félelmünkből táplálkoznak. A félelemmel csak saját magunknak ártunk. Az a megoldás, hogy ne magadra figyelj, hanem kizárólag arra összpontosíts, amit éppen látsz. Ez mindig működik.

– Szörnyű látvány volt, fiam. De hát ők csak lidércek – folytatta a Szellem. – Nem nagyon tudunk velük mit kezdeni, ha pedig eljön az ideje, egyszerűen el fognak tűnni. Körülbelül száz év múlva már nyomuk se marad.

El akartam mondani neki, hogy anyám egyszer csinált velük valamit, de aztán mégsem tettem. Úgy gondoltam, nem érdemes rögtön az elején ellentmondanom neki.

– A kísértetek persze egészen mások – tette hozzá a Szellem. – A kísértetekkel tudsz beszélni, és elmondhatod nekik, mi a helyzet. Ha csak annyit teszel, hogy ráébreszted őket, már halottak, azzal rengeteget segítettél nekik, mert így sokkal könnyebben tudnak továbblépni. A kísértetek legtöbbször olyan összezavarodott lelkek, akik csapdába kerültek itt, a földön, de nem tudják, mi történt velük, ezért folyamatosan gyötrődnek. Mások egy adott cél érdekében vannak itt, és az is lehet, hogy mondani akarnak valamit. De a lidérc csak a lélek kis darabja, míg maga a lélek azóta már szebb vizeken jár. Hát ilyenek ezek, fiam. Csak lidércek. Láttad, hogy másmiilyenek lettek a fák?

– Lehullottak a levelek, és tél lett.

– Nos, a levelek az ágakon vannak. Úgyhogy csak valami múltbéli történést láthattál, olyan rossz dolog emlékét, ami néha megesis ezen a földön. Általában ha elég bátor vagy, akkor nem látnak, és nem is érezhetnek belőled semmit. A lidérc csak annyi,

mint a tükörkép a tó felszínén, amit ott felejt a gazdája, mikor elmegy. Érted, amit mondok?

Bólintottam.

– Jó, akkor ezt a dolgot elintéztük. Újra és újra halottakkal kell majd foglalkoznunk, úgyhogy akár hozzájuk is szokhatnál. Egyébként pedig ideje indulnunk. Elég hosszú utat kell még megtennünk. Fogd! Mostantól te hozod.

Azzal a Szellem ideadta nagy bőrtarisznyáját, és elindult vissza, fel a hegyre, anélkül hogy hátranézett volna. Követtem végig a gerincen, aztán tovább. Átvágott az erdőn a zöld és barna földek foltjai közt kanyargó út felé.

– Sokat kóboroltál már, fiam? – szólt vissza a Szellem a vállá fölött. – Sokat láttál a Tartományból?

Elmondtam, hogy még soha nem jártam tíz kilométernél távolabb apám birtokától. Eddigi leghosszabb utam célja a helyi piac volt.

A Szellem motyogott valamit a bajsza alatt, és a fejét rázta. Tudtam, hogy nem tetszik neki a dolog.

– Nos, akkor ma elkezdődnek vándorlásaid – mondta. – Délnek megyünk, egy Horshaw nevű falu felé. Több mint húsz kilométer toronyíránt, és még sötétedés előtt oda kell érünk.

Már hallottam Horshaw-ról. Ez a bányászfalu a Tartomány legnagyobb szénmezője fölé épült, és innen irányították a környékbeli bányák termelését. Soha nem is remélhettem, hogy eljutok oda, és csodálkoztam, mi dolga lehet a Szellemnek egy ilyen helyen.

Rettenetes iramban, könnyed és hatalmas léptekkel haladt. Nem telt bele sok idő, és már komoly erőfeszitésembe került, hogy tartani tudjam a tempót. Nem csak a saját batyumat kellett cipelnem, hanem az ő tarisznyáját is, és percről percre

nehezebbnek éreztem a vállamat nyomó súlyt. Aztán, csak hogy még nyomorultabb legyen a helyzet, elkezdett esni.

Dél előtt körülbelül egy órával a Szellem hirtelen megállt. Megfordult, és keményen rám nézett. Addigra már vagy tízlépésnyire le voltam maradva.

A lábam fáj, és kissé sántítottam is. Az út alig volt szélesebb egy csapásnál, ráadásul mostanra sártengerré változott. Éppen mikor utolértem, megbotlottam, megcsúsztam és majdnem elvesztettem az egyensúlyomat.

Ciccegett.

– Szédülsz, jófiú? – kérdezte.

Megráztam a fejem. Jó lett volna kicsit pihentetni a vállamat, de nem akartam lerakni a sárba a tarisznymat.

– Akkor jó – mondta a Szellem, és halványan mosolygott. Az eső a csuklyája széléről a szakállára csöpögött. – Adok egy jó tanácsot: sose bízz a szédülős emberekben.

– Nem szédülök – tiltakoztam.

– Nem? – kérdezte a Szellem, és felhúzta dús szemöldökét. – Akkor biztos a bakancsod miatt tántorogsz. A mi munkánkhoz másféle lábbeli kell.

Ugyanolyan bakancsom volt, mint apámnak és Jacknek, elég kemény, és arra való, hogy a birtokon sárban és trágyában taposunk vele. De az a fajta, amelyikkel nagyon nehéz összetörödni. Egy-egy új párért vagy két hétig fizetél hólyagokkal, míg végül megnyugodhatott benne a lábad.

Ránéztem a Szellem bakancsára. Erős, jó minőségű bőrből készült, és rendkívül vastag talpa volt. Egy vagyonba kerülhetett, de azt hiszem minden pennyt megért annak, aki sokat gyalogolt. Ahogy lépett, a bakancs behajlott, és tudtam, hogy már az első perctől kezdve kényelmesen érezte magát benne, ahogy felvette.

– A jó bakancs elengedhetetlen ehhez a munkához – mondta a Szellem. – Nem szorulunk se ember, se állat segítségére, ha el akarunk jutni valahova. Ha megbízol a két lábadban, nem fog-nak cserbenhagyni. És ha végül úgy döntök, hogy felfogadlak, kapsz tőlem egy ugyanolyan bakancsot, mint az enyém. Addig pedig tegyél meg mindent, amit csak tudsz.

Délben megálltunk egy rövid pihenőre, menedéket kerestünk az eső elől egy elhagyatott pajtában. A Szellem egy darab szalvétát vett elő a zsebéből, széthajtogatta és egy nagy sárga sajtot varázsolt elő belőle. Letört egy darabot, és odaadta nekem. Láttam én már rosszabbat is, és elég éhes voltam ahhoz, hogy rögtön befaljam. A Szellem csak egy kis darabot evett, a többit becsomagolta, és visszatömte a zsebébe.

Most, hogy fedél volt a fejünk fölött, hátratolta a csuklyáját, úgyhogy végre alaposabban szemügyre tudtam venni. Dús szakállán és hóhérszemein kívül az orra volt a legjellegzetesebb rajta: fenyegető és éles, úgy hajlott, mint valami ragadozómadár csőre. Mikor a száját becsukta, majdnem eltűnt a bajusz és a szakáll között. Szakálla első ránézésre ősznek tűnt, de mikor alaposabban megnéztem – igyekeztem, hogy ne vegye észre –, láttam, hogy a szivárvány csaknem minden színe ott ragyog rajta. A vörös árnyalatai, fekete, barna és természetesen sok ősz, de aztán később rájöttem, csak azon múlik, hogyan esik rá a fény.

– Gyenge áll, gyenge jellem – mondta mindig az apám, aki úgy gondolta, hogy bizonyos férfiak csak azért hordanak szakállt, hogy eltitkolják gyöngeségüket. De mikor a Szellemre néztem, a szakáll ellenére is láttam, hogy az álla hosszúkás, és mikor kinyitotta a száját, kivillantak az inkább sültekc marcangolására, mint holmi sajtokon való nyammogásra való, hegyes, sárga fogai.

Kirázott a hideg, mikor hirtelen rájöttem, hogy egy farkasra emlékeztet. És nem csak a kinézete miatt. Valójában ragadozó

volt, hiszen a sötétségre vadászott; és ha ilyen sajtfalatkákon élt, akkor biztosan mindig éhes és kegyetlen. Ha egyszer befejezném az inaskodást, végül olyan lennék, mint ő.

– Éhes vagy még, fiam? – kérdezte, és zöld szemeit olyan mélyen fúrta a szemembe, hogy kicsit megszédültem.

Bőrig áztam, és fájtak a lábaim, de mindenekelőtt éhes voltam. Úgyhogy bölintottam, gondoltam hátha felajánl még egy darabot, de megrázta a fejét, és valamit motyogott maga elé. Aztán szúrósan rám nézett megint.

– Az éhséghez hozzá kell majd szoknod – mondta. – Munka közben nem eszünk sokat, és ha nagyon nehéz a munka, akkor egyáltalán nem eszünk, amíg nem végeztünk. A böjtölés nagy biztonságot ad, olyankor kevésbé vagyunk sebezhetők a sötétség által. Erősít minket. Úgyhogy akár el is kezdhetsz most gyakorolni, mert ahogy Horshaw-ba érünk, egy kis próba elé állítalak. Egy elátkozott házban töltöd az éjszakát. Egyedül. Ebből majd kiderül, milyen fából vagy faragva.

FEJEZET 3 VIZENYŐS KÖZ 13

A hogy Horshaw-t elértük, a távolban megkondult a temp-lomharang. Hét óra volt, kezdett sötétedni. Sűrű eső szitált az arcunkba, de azért annyira még körül tudtam nézni, hogy megállapítsam, ez nem az a hely, ahol valaha is élni szeretnék, sőt lehetőség szerint elkerülném, hogy bármikor betegyem ide a lábamat.

Horshaw fekete koszfoltnak tűnt a zöld mezők mellett: nagyobb részt a nyirkos és sivár hegyoldal déli lejtőjén egymásnak háttal épült, egyforma házakból álló, körülbelül két tucat utcát magában foglaló, ijesztő, ronda kis település. A környéken mindenütt bányák húzódtak a föld alatt, és Horshaw állt a terület középpontjában. Magasan a falu felett nagy salakhegy jelezte a bánya bejáratát. A salakhegy mögötti szénmezőkön elég fűtőanyag halmozódott fel ahhoz, hogy a Tartomány legnagyobb városait a leghosszabb teleken is melegen tartsa.

Hamarosan már lefelé sétáltunk a keskeny, macskaköves utakon, végig szorosan a kormos falhoz préselődve, hogy utat engedjünk az esőtől nedves és csillogó, fekete széntömbökkel megrakott kocsiknak. Az őket húzó, hatalmas lancashire-i lovak nekifeszültek terhüknek, patáik csúsztak a fényes köveken.

Kevés ember járt a környéken, de a csipkefüggönyöket behúzták, ahogy elhaladtunk. Aztán találkoztunk egy csapat morgorva arcú bányásszal, akik éppen felfelé baktattak a hegyen, hogy elkezdjék az éjszakai műszakot. Hangosan beszéltek, de hirtelen elcsendesedtek, és sorba rendeződtek az utca legtávolabb eső részén, mikor elmentek mellettünk. Egyikük pedig keresztet vetett felénk.

– Ehhez szokj hozzá, fiam – morogta a Szellem. – Szükségük van ránk, de ritkán fogadnak szívesen, és bizonyos helyeken ez még rosszabb is lehet.

Végül befordultunk egy sarkon, a legmélyebben fekvő, és legkopottabb utcába. Senki nem lakott ott – ezt rögtön lehetett látni. Először is az ablakok közül néhány be volt törve, a többi bedeszkázva, és bár már leszállt az est, semmi fény nem látszott. Az utca egyik végén egy gabonakereskedő elhagyatott raktára állt, két hatalmas faajtaja tátongett, lógott a rozsdás sarokvasakon.

A Szellem megállt a legutolsó ház előtt, ez állt a sarkon, a raktárhoz legközelebb. Az egyetlen olyan ház volt az utcában, amit szám jelölt. A szám fémből készült, és az ajtóra szögelték. *A tizenhárm*as volt. A legrosszabb és a legbalszerencsésebb minden szám közül, és pontosan felette, magasan a falon utcanévtábla lógott egy árva rozsdás szegecsről, majdnem teljesen függőlegesen a macskakő felé. VIZENYŐS KÖZ, hirdette. Ennek a háznak voltak ablaküvegei, de a csipkefüggönyök besárgultak és pókhálók lógtak rajtuk. Biztosan ez lesz az az elátkozott ház, amire a mester utalt.

A Szellem kihúzott egy kulcsot a zsebéből, kinyitotta az ajtót, és belépett a sötét szobába. Először még örültem is, hogy végre nem áztat az eső, de mikor gyertyát gyújtott, és lerakta a padlóra, a kisméretű utcai szoba közepére, akkor már tudtam, hogy sokkal kényelmesebben érezném magam egy elhagyott

tehénistállóban. Egyetlen darab bútort sem lehetett látni, csak a csupasz kőpadlót, és egy halom piszkos szénát az ablak alatt. A szoba dohos volt, a levegő nyirkos és hideg, a pislákoló gyertya fényénél láttam, ahogy gomolyog a leheletem.

Nemigen tetszett a dolog, de a Szellem szavai hallatán csaknem megdermedt ereimben a vér.

– Nos, fiam, van egy kis elintéznivalóm, úgyhogy én most elmegyek, de majd visszajövök. Tudod, mit kell csinálnod?

– Nem, uram – válaszoltam, és tekintetem közben a pislákoló gyertyára tapadt, mert attól féltem, hogy bármelyik pillanatban kialudhat.

– Nos, épp ezt magyaráztam az előbb. Nem figyeltél? Ébernek kell lenned, nem kalandozhatnak el a gondolataid. Egyébként nem kell aggódnod – magyarázta, és közben megvakarta a szakállát, mintha valami mászkálna benne. – Egyszerűen csak itt kell maradnod éjszakára. Minden új inasomat elhozom ebbe a házba az első éjszakán, hogy tudjam, mennyire számíthatok rá. Ó, de van még egy dolog, amit nem mondtam el neked. Éjfélkor le kell menned a pincébe, és bármi legyen is odalenn, nézz szembe vele. Ha ezzel megbirkózol, akkor talán elképzelhető, hogy hosszú távra felfogadlak. Esetleg van valami kérdésed?

Persze hogy lettek volna kérdéseim, de túlságosan meg voltam ijedve ahhoz, hogy feltegyem őket. Úgyhogy csak ráztam a fejem, és azon igyekeztem, hogy ne remegjen a szám.

– Honnan fogod tudni, hogy éjfél van? – kérdezte.

Megvontam a vállam. Elég jól meg tudtam saccolni, hány óra van, a nap vagy a csillagok állásának segítségével, és bármikor is ébredtem fel az éjszaka közepén, majdnem mindig pontosan tudtam, mennyi az idő, de itt nem voltam benne olyan biztos. Bizonyos helyeken úgy tűnik, sokkal lassabban peregnek a percek, és volt egy olyan érzésem, hogy ez az öreg ház is ilyen.

Hirtelen eszembe jutott a templom órája. – Most múlt hét – mondtam. – Majd figyelem, mikor üti el a tizenkettőt.

– Na, most már legalább felébredtél – mondta a Szellem, és kissé elmosolyodott. – Mikor tizenkettőt üt az óra, fogd a gyertyatartót, és keresd meg a pincébe vezető utat! Addig pedig aludj, ha tudsz! És most nagyon figyelj! Három fontos dolgot kell megjegyezned. Az egyik, hogy senkinek ne nyisd ki a bejáratí ajtót, bármilyen erősen kopogjon is, a másik, hogy éjféلكor menj le a pincébe.

Elindult a bejáratí ajtó felé.

– Mi a harmadik dolog? – kiáltottam fel az utolsó pillanatban.

– A gyertya, fiam. Csinálhatsz bármit, de ne engedd kialudni.

Aztán elment, bezárta maga mögött az ajtót, és én egyedül maradtam. Óvatosan felvettem a gyertyát, a konyhaajtóhoz sétáltam, és behunyorogtam. A kőből készült mosogatót leszámítva teljesen üres volt. A hátsó ajtót zárva találtam, de a szél befűtött alatta. Két másik ajtó is volt a jobb oldalon. Az egyik nyitva állt, és látni lehetett a hálósobákhoz vezető csupasz fa lépcsőt. A másik, a hozzám közelebb lévő csukva volt.

Ettől a csukott ajtótól valahogy kényelmetlen érzés fogott el, de úgy döntöttem, gyorsan benézek. Idegesen lenyomtam a kilincset, és nekifeszültem az ajtónak. Nehezen mozdult, és egy pillanatra az a hátborzongató érzésem támadt, hogy valaki tartja a másik oldalon. Mikor még erősebben húztam, egy hirtelen rándulással kinyílt. Ettől elvesztettem az egyensúlyomat, hátrántorodtam, és majdnem eldobtam a gyertyát.

Szénportól fekete kőlépcsők vezettek le a sötétségbe. Balra kanyarodtak, úgyhogy nem lehetett közvetlenül a pincébe látni, de hideg légáram jött fel rajtuk, amitől táncolt és pislogott a gyertya lángja. Gyorsan becsuktam az ajtót, és visszamentem az utcai szobába, útközben becsuktam a konyhaajtót is.

Óvatosan leraktam a gyertyát az ajtótól és az ablaktól legtávolabb eső sarokba. Mikor aztán megnyugodtam, hogy nem fog feldőlni, kerestem egy helyet a padlón, ahol alhatok. Nem volt sok választási lehetőségem. Úgy döntöttem, nem alszom a dohos szénán, úgyhogy letelepedtem a szoba közepére.

A kő keménynek és hidegnek bizonyult, de azért becsuktam a szemem. Ha elalszom, távol kerülhetek ettől a nyomasztó, öreg háztól, abban pedig biztos voltam, hogy még éjfél előtt felébredek.

Általában könnyen elalszom, de most másképp történt. Rázott a hideg, és a szél zörgetni kezdte az ablaküvegeket. Zörgés és kopogás hallatszott a falakból. Csak az egerek, győzködtem magam. A birtokon igazán hozzájuk voltunk szokva. De aztán hirtelen újabb nyugtalanító hangot hallottam letről, a sötét pince mélyéről.

Először halk volt, úgyhogy erőltetni kellett a fülemet, de aztán fokozatosan erősödött, míg végül semmi kétségem nem maradt afelől, hogy mit hallok. Valami olyasmi történt odalent a pincében, aminek nem szabadott volna bekövetkeznie. Valaki ütemesen ásott, egy éles ásó fémlapjával forgatta a nehéz földet. Először a fém éle csikordult a köves felszínen, aztán puhán cuppogó, szívó hang következett, amikor az ásó mélyen a nehéz agyagba nyomódik, és elszakítja a földtől.

Ez így folyt néhány percen keresztül, aztán olyan hirtelen maradt abba a zaj, ahogyan elkezdődött. Elcsendesedett minden. Még az egerek is abbahagyták a neszezést. Olyan volt, mintha az egész ház, és a házban minden visszatartaná a lélegzetét. Én legalábbis biztosan ezt tettem.

Aztán egy dobbanással véget ért a csend. Újabb dobbanás hallatszott, majd még egy és még egy, meghatározott ritmusban. Egyre hangosabban. Egyre közelebb...

Valaki feljött a lépcsőn a pincéből.

A gyertya után kaptam, és behúzódtam a legtávolabbi sarokba. Dobb, dobb, a nehéz bakancsok hangja egyre közelebb és közelebb jött. Ki áshatott odalent a sötétben? És ki az, aki most a lépcsőn közeledik?

De talán nem is az volt a kérdés, hogy ki mászott a lépcsőn. Inkább az, hogy mi...

Hallottam, ahogy nyílik a pinceajtó, és a bakancsok dobbannak a konyhában. Beprékeltem magam a sarokba, megpróbáltam minél kisebbre összehúzódní, és vártam, hogy kinyíljon a konyhaajtó.

Nagyon lassan, hangosan csikorogva nyílt ki. Valami belépett a szobába. Hideget éreztem. Igazi hideget. Azt a fajta hideget, amiből tudtam, olyasmi van a közelben, ami nem ebből a világból való. Olyan volt, mint a Hóhér-hegy hidege, csak sokkal rosszabb.

Felemeltem a gyertyát. Lángjától kísérteties árnyékok vibráltak és táncoltak a falon, egészen a plafonig.

– Ki van ott? – kérdeztem. – Ki van ott? – A hangom még jobban remegett, mint a kezem, amiben a gyertyát tartottam.

Nem jött válasz. Még a kinti szél is elcsendesedett.

– Ki van ott? – kiáltottam megint.

Megint nem kaptam választ, csak a láthatatlan bakancsok nyikorogtak, ahogy felém lépkedtek. Mind közelebb jöttek, és már lélegzést is hallottam. Egy nagy valami zihált mellettem. Olyan hangja volt, mint egy hatalmas igáslónak, amelyik éppen most húzta fel nehéz terhét egy meredek hegyen.

A lépések az utolsó pillanatban elkanyarodtak mellettem, és az ablakhoz mentek. Visszatartottam a lélegzetemet, és úgy tűnt, hogy ez a valami az ablaknál mindkettőnk helyett lélegzik. Zihálva szívta a levegőt a tüdejébe, mintha soha nem kaphatna belőle eleget.

Éppen mikor már nem nagyon bírtam tovább, hatalmasat sóhajtott, mintha kimerült és szomorú lenne, aztán a láthatatlan bakancsok újra végignyikorogtak a köveken, nehéz lépésekkel távolodva az ablaktól, vissza az ajtó felé. Csak amikor újból a pincelépcsőkön dobogtak, mertem ismét levegőt venni.

A szívem kezdett nyugodtabban verni, a kezem már nem remegett, és lassacskán megnyugodtam. Össze kellett szednem magam. Megijedtem, de ha ez volt a legrosszabb, ami ma éjszaka történhetett, akkor túl vagyok rajta: átmentem az első próbán. Mivel a Szellem inasa akartam lenni, hozzá kellett szoknom az olyan helyekhez, mint ez az elátkozott ház. A munka velejárója volt.

Úgy öt perc múlva kezdtem jobban érezni magam. Még arra is gondoltam, hogy még egyszer megkísérlem az alvást, de ahogy néha apám szokta mondani: „A bűnös sosem nyugodhat.” Nos, nem tudom, mit véhettem, de hirtelen újabb hang kezdett nyugtalanítani.

Először halk volt, és távoli – valahol kopogtak egy ajtón. Kis szünet, aztán megint. Három távoli koppanás, de ezúttal már közelebből hallottam. Megint szünet, aztán még három koppanás következett.

Nem kellett hozzá sok ész, hogy kitaláljam, mi történik. Valaki bekopogtatott az utca minden házának ajtaján, és egyre közelebb és közelebb jött a tizenhármashoz. Mikor aztán az elátkozott házhoz ért, a három koppanás elég hangos volt ahhoz, hogy a halottat is felébressze. Ez a valami a pincében most fel fog jönni a lépcsőn, hogy válaszoljon a hívásra? Úgy éreztem, mint aki két tűz közé került. Valami volt kint, ami be akart jönni, valami meg odalent, ami szabadulni akart.

És aztán hirtelen rendbe jött a dolog. Egy hang szólt hozzám a bejárati ajtó másik oldaláról, egy ismerős hang.

– Tom! Tom! Nyisd ki az ajtót! Engedj be!

Anyám volt. Nagyon boldog voltam, hogy hallhatom, gondolkodás nélkül a bejárati ajtóhoz siettem. Kint esett az eső, bőrig is ázhatott.

– Gyorsan, Tom, gyorsan! – hívott anyám. – Ne váráss meg!

Már éppen nyomtam le a kilincset, mikor eszembe jutott a Szellem figyelmeztetése: „Senkinek ne nyisd ki a bejárati ajtót, bármilyen erősen kopogjon is...”

De hogy hagyhatnám kint anyámat a sötétben?

– Gyerünk, Tom! Engedj be! – szólt megint a hang.

Visszagondoltam a Szellem szavaira, aztán mély levegőt vettem, és próbáltam gondolkozni. A józan ész azt súgta, hogy ez nem lehet az anyám. Miért követett volna ilyen messzire? Honnan tudhatta volna, hová megyünk? És anyám nem utazna egyedül. Apám, vagy Jack is vele jöttek volna. Nem, valami más várakozott odakint. Valami, aminek nem volt keze, mégis tudott kopogni az ajtón. Valami, aminek nem volt lába, mégis ott állt a járdán.

A kopogás egyre hangosabb lett.

– Kérlek, engedj be, Tom! – könyörgött a hang. – Hogy lehetsz ilyen kegyetlen? Fázom, bőrig áztam, és fáradt vagyok.

Végül sírni kezdett, és akkor már biztosan tudtam, hogy ez nem lehet anyám. Anyám erős volt. Bármilyen rosszra fordultak a dolgok, ő sose sírt.

Néhány másodperc múlva a hangok halkultak, aztán elhalt mind. Lefeküdtem a padlóra, és megint aludni próbáltam. Forgolódtam egyik oldalamról a másikra, de bármennyire igyekeztem is, nem tudtam elaludni. A szél még hangosabban kezdte zörgetni az ablaktáblákat, és a templom órája minden egész és fél órában ütött, így egyre közelebb vitt az éjféhez.

Minél kevesebb idő választott el attól, hogy elinduljak lefelé a pincelépcsőn, annál idegesebb lettem. Teljesíteni akartam a Szellem próbáját, de jaj, mennyire szerettem volna otthon lenni,

szép, biztonságos és meleg ágyamban! És aztán, rögtön miután az óra ütött egyet – fél tizenkettő – megint kezdődött az ásás...

Ismét hallottam a nehéz bakancsok lassú dobbanásait, ahogy feljöttek a pincéből, és újból kinyílt az ajtó, és a láthatatlan bakancsok beléptek az utcai szobába. Mostanra teljesen megdermedtem, csak a szívem kalapált, de oly erősen, hogy úgy tűnt, mindjárt széttöri a bordáimat. Ám ez alkalommal a bakancsok nem fordultak el az ablak felé. Egyre csak jöttek. Dobb! Dobb! Dobb! Egyenesen felém.

Úgy éreztem, durván felemelnek, megragadnak a hajamnál és a tarkómnál fogva, mint ahogy az anyamacska viszi a cicáit. Aztán egy láthatatlan kar fogta át a testemet, két karom az oldalamhoz szorult. Próbáltam levegőt venni, de nem tudtam. A mellkasom teljesen összepréselődött.

Valami felkapott és a pinceajtó felé vitt. Nem láttam, hogy mi az, de hallottam ziháló légzését, és pánikba esve küzdöttem, mert valahogy pontosan tudtam, mi fog történni. Tudtam, miért ásott a lény a pincében. Tudtam, hogy levisz a pincelépcsőn a sötétbe, és tudtam, hogy egy sír vár rám odalent. Elevenen fog eltemetni.

Rettegtem, és kiáltani próbáltam, mindez szörnyűbb volt, mint némán megadni magamat a sorsnak. A gyilkos szorítás valósággal megbénított, egyetlen izmot sem tudtam mozdítani.

Hirtelen zuhanni kezdtem...

Négykézláb találtam magam: a legfelső lépcsőfoktól pár centire bámultam a nyitott pinceajtót. Nagyon féltem. A szívem még mindig túl gyorsan vert ahhoz, hogy meg tudjam számolni a dobbanásokat, de feltápáskodtam, és becsaptam az ajtót. Minden ízemben remegtem, amikor visszamentem az utcai szobába, és hirtelen rájöttem, hogy megszegtem a Szellem egyik szabályát.

Kialudt a gyertya...

Ahogy az ablak felé sétáltam, hirtelen villámfény világította be a szobát, amit hatalmas mennydörgés követett. Majdnem pontosan a ház felett csattant a mennykő. Az eső verte a ház oldalát, rázta az ablakokat, és úgy nyikorgatta, nyaggatta a bejárati ajtót, mintha valami próbálna bejönni.

Egy pár percig elég szerencsétlenül bámultam ki az ablakon, néztem a villámokat. Szörnyű éjszaka volt, bár a villámlás megremisztett, akármit megadtam volna, hogy kint lehessek az utcán. Bármit, csak valahogy elkerülhessem a pincét.

A templom órája ütni kezdett a távolban. Számoltam az ütések. Pontosan tizenkettőt kondult. Most szembe kell néznem azzal, ami a pincében van.

Aztán ahogy a villámlás megint megvilágította a szobát, hatalmas lábnymokat vettem észre a padlón. Először azt gondoltam, a Szellem lába hagyta, de feketék voltak, mintha szénpor borította volna a hatalmas bakancsokat. A konyhaajtó felől jöttek, elmentek majdnem egészen az ablakig, aztán megfordultak, és ugyanazon az úton visszamentek. Vissza a pincébe. Le a sötétbe, ahová nekem is mennem kell!

Erőt vettem magamon, és végigtapogattam a padlót a kezemmel, hogy megtaláljam a gyertyatartót. Aztán keresni kezdtem a ruhásbatyumat. A csomag közepén volt a taplós doboz, amit apám adott nekem. Addig kotorásztam, míg kiráztam a kis taplódarabot a padlóra, és a kő meg a fém segítségével szikrákat gerjesztettem. Felszítottam a tüzet, míg végül akkora lángot adott, amivel már meg tudtam gyújtani a gyertyát. Apám biztosan nem sejtette, hogy ilyen hamar hasznát veszem az ajándékának.

Ahogy kinyitottam a pinceajtót, megint villámlott. A mennydörgés megrázta az egész házat, aztán végigmorajlott a lépcsőn. Leereszkedtem a pincébe. A kezem remegett, a gyertyatartó táncolt, a lángtól furcsa árnyékok vibráltak a falon.

Nem akartam lemenni, de ha nem állom ki a Szellem próbáját, akkor napfelkeltekor talán már úton is leszek hazafelé. Tudtam, megölne a szégyen, ha be kellene vallanom anyámnak, hogy kudarcot vallottam.

Nyolc lépcső után befordultam a sarkon, és innen láthatóvá vált a pince. Nem volt nagy, de a sarkokban lévő sötét árnyékot már nem nagyon érte el a gyertyafény. A plafonról képlékeny, szenyyes függönyökként lógtak a pókhálók. A döngölt padlón kis széndarabok és nagy faládák heverték, öreg faasztal állt egy nagy söröshordó mellett. Körbesétáltam a söröshordót, és észrevettem valamit a távolabbi sarokban. Néhány láda mögött lapult, és anyyira megrémültem tőle, hogy majdnem eldobtam a gyertyát.

Sötét alak volt, akár valami rongycsomó, de meg mertem volna esküdni rá, hogy lélegzik. Nem hallottam tisztán, ám valami mégis érzékelttem a tudatom mélyén az ütemes neszt.

Léptem egyet a rongyok felé, aztán még egyet: minden akarat-erőmet összeszedtem, hogy mozgatni tudjam a lábam. És akkor, mikor már olyan közel voltam, hogy megérinhettem volna, a valami hirtelen hatalmasra nőtt. A padlón lévő árnyék felágaskodott előttem, míg háromszor-négyszer akkora nem lett, mint volt.

Pánikba estem. A magas, sötét, csuklyás alak szeme zölden villogott.

Csak akkor vettem észre bal kezében a botot.

– Mi tartott vissza? – vont kérdőre a Szellem. – Majdnem öt percet késtél.

FEJEZET 4 A LEVÉL

Gyerekkoromban ebben a házban laktam – mondta a Szellem –, és olyan dolgokat láttam, amitől égnek állna a szőr a hátadon. De csak én láthattam őket, és apám folyton megvert, mert azt hitte, hazudok. Valami mindig feljött a pincéből. Te is ezt érezted. Igazam van?

Bólintottam.

– Nos, nincs mitől félned, fiam. Ez csak egy újabb lidérc, egy összezavarodott lélek darabkája, ami már azóta szebb vizeken jár. Ha nem hagyta volna hátra a rosszabbik részét, örökre itt ragad.

– Mit csinált? – kérdeztem, és a hangom halkán visszaverődött a plafonról.

A Szellem szomorúan megrázta a fejét.

– Bányász volt, de annyira megbetegedett a tüdeje, hogy már nem tudott dolgozni. Csak köhögött éjjel és nappal, levegőért kapkodott, szegény felesége tartotta el mindkettőjüket. Egy pékségben dolgozott, de mindenki balszerencséjére nagyon csinos nő volt. Kevés nőben bízatsz, de a csinosak a legrosszabbak.

– A bányász életét pokollá tette a betegsége és a féltékenység. Egy este az asszony nagyon későn jött haza a munkából,

és a férfi folyton az ablakhoz ment, miközben várta, és egyre mérgesebb lett, mert azt hitte, valaki mással van.

– Mikor végül megérkezett, a bányász nekiesett és beverte a fejét egy nagy széndarabbal. Aztán otthagya a haldokló nőt a köveken, és lement a pincébe, hogy megássa a sírt. Az asszony még élt, mikor visszajött, de már nem tudott se mozogni, se kiáltani. Ezt éljük át újra meg újra. Így érezte magát, mikor a férfi felemelte, és levitte a pincébe. A nő hallotta, ahogy ássa a sírt. És tudta, hogy mi következik.

– A bányász még aznap éjjel megölte magát. Szomorú történet, de annak ellenére, hogy már békében nyugszanak, a lidérc még mindig itt van, ahogy a nő legutolsó emlékei is, és mindkettő elég erős ahhoz, hogy megkínozza a magunkfajtat. Olyan dolgokat látunk, amiket mások nem, ami egyszerre áldás és átok, bár a mi szakmánkban nagyon hasznos dolog.

Megborzongtam. Sajnáltam a szegény asszonyt, akit meggyilkoltak, a bányászt, aki megölte és a Szellemet is. Elképzeltem, milyen lehet az, ha valaki az egész gyerekkorát egy ilyen házban töltötte.

Lenéztem a gyertyára, amit az asztal közepére raktam. Majdnem leégett, és a láng már az utolsó pislákoló táncát kezdte meg, de a Szellem semmilyen jelét nem mutatta annak, hogy vissza akarna menni az emeletre. A rebegő árnyékok miatt olyan volt az arca, mintha fokozatosan változna, mintha ormányt, vagy ilyesmit növesztene.

– Tudod, hogy győztem le a félelmemet? – kérdezte.

– Nem.

– Az egyik éjszaka annyira rettegtem, hogy nem sikerült fegyelmezni magamat, és felsikoltottam. Mindenki felébredt, apám dührohamot kapott, a tarkómnál fogva felemelt, és levitt a lépcsőn a pincébe. Aztán fogott egy kalapácsot, és beszögelte mögöttem az ajtót.

– Elég kicsi voltam. Legfeljebb ha hétéves. Visszamasztam a lépcsőn, teli torokból sikítottam, kapartam és döngtettem az ajtót. De apám kemény ember volt, és otthagytott egyedül a sötétben: órákig maradtam odalent, csak jóval hajnal után engedett ki. Egy idő után megnyugodtam, és tudod, aztán mit csináltam?

Megráztam a fejem, és próbáltam nem az arcába nézni. A szemem nagyon fényesen villogtak. Még soha nem hasonlított annyira farkasra, mint most.

– Lesétáltam a lépcsőn, és leültem a sötétben, itt ebben a pincében. Aztán háromszor mély levegőt vettem, és szembenéztem a félelmemmel. Belenéztem a sötétségbe, ami a legijesztőbb dolog, különösen a magunkfajtának, mert minket mindenféle dolog meglátogat ilyenkor. Halk suttogással kitapogatnak, aztán olyan alakot öltenek, amit rajtunk kívül senki se láthat. De megcsináltam, és mire elhagytam ezt a pincét, már túl voltam a nehezén.

Ebben a pillanatban a gyertya pislogni kezdett, aztán elaludt. Koromsötét borult a szobára.

– Erről van szó, fiam – mondta a Szellem. – Most csak hárman vagyunk: te, én és a sötétség. Képes vagy elviselni? Még mindig az inasom akarsz lenni?

Megváltozott a hangja: valahogy mélyebb és furcsa lett. Elképzeltem, hogy már négykézláb áll, farkasszőr borítja az arcát, a fogai egyre hosszabbra nőnek. Megrémültem, nem is tudtam beszélni, csak miután háromszor egymás után mély levegőt vettem. Csak ezután feleltem neki. Azt válaszoltam, amit apám mondott mindig, amikor valami kellemetlen, vagy nehéz dolog állt előtte.

– Valakinek muszáj megcsinálnia – mondtam. – Tulajdonképpen lehetnék akár én is.

A Szellem ezt viccesnek találhatta, mert a nevetése az egész pincét betöltötte, aztán végiggörgött felfelé a lépcsőn, hogy szembetalálkozzon a következő mennydörgés morájával.

– Majdnem tizenhárom éve – mondta a Szellem – egy pecsétetes levelet kaptam. Rövid volt, lényegre törő: görögül írták. Anyád küldte. Tudod, mi állt benne?

– Nem – mondtam halkán, és kíváncsian vártam, mi következik.

– „Most adtam életet egy fiúgyermeknek” – írta –, „aki egy hetedik fiú hetedik fia. A neve Thomas J. Ward, őt a Tartomány-nak ajándékozom. Képezze ki jól. Ő lesz az eddigi legjobb inasa, és egyben az utolsó is.”

– Nekünk nem kenyerünk a mágia, fiam – mondta a Szellem szinte suttogva. – Mesterségünk legfontosabb eszköze a józan ész, a bátorság, a pontos jegyzetelés és az, hogy tanulni tudjunk a múltból. Mindenekelőtt nem hiszünk a jóslatokban. Nem hisszük, hogy a jövő előre meg van írva. Úgyhogy ha valóra válik az, amit anyád mond, az csak azért van, mert mi váltjuk valóra. Érted?

Árnyalatnyi bosszúságot éreztem a hangjában, de tudtam, hogy nem ellenem irányul, úgyhogy csak belebólintottam a sötétségbe.

– És arról pedig, hogy anyád ajándéku szánt a Tartomány-nak, csak annyit, hogy eddig minden egyes inasom hetedik fiú hetedik fia volt. Úgyhogy nehogy elkezd azon járni az agyad, hogy valami miatt különleges vagy. Rengeteg tanulás és kemény munka vár rád.

– Elég kellemetlen dolog tud lenni a család – folytatta a Szellem rövid szünet után, a hangja szelídebb lett, a mérge elszállt. – Nekem már csak két bátyám él. Az egyikük kovács, és jól ki-jövünk, de a másik jóval több mint negyven éve nem beszélt velem, bár még mindig itt lakik Horshaw-ban.

Mire elhagytuk a házat, a vihar elcsendesedett, és már látni lehetett a holdat. Csak akkor vettem észre a fába vésett jelet, amikor a Szellem bezárta a bejárati ajtót.

A Szellem a véset felé intett a fejével.

– Ilyen jeleket használok, hogy figyelmeztessenek másokat, akik képesek elolvasni, vagy néha csak úgy memóriagyakorlatként. A görög gammát felismered. Ez a jel kísértetre vagy lidércre utal. A jobb alsó sarokban az iksz a római tízes számot jelöli, ami a legalsó kategória. Hat felett már minden csak lidérc lehet. Ebben a házban nem árthat neked semmi, ha elég bátor vagy. Jusson eszedbe, hogy a sötétség a félelemből táplálkozik. Légy bátor, és a lidérc semmit se tud kezdeni veled.

Bárcsak már az elején tudtam volna!

– Szedd össze magad, fiam – mondta a Szellem. – Majd a földig lóg az orrod. Na, talán ez majd felderít. – Előhúzta a sárga sajtدارabot a zsebéből, letört belőle egy kicsit, és átnyújtotta nekem. – Rágjad csak – mondta. – De ne nyeld le egyszerre az egészet!

Követtem lefelé a macskaköves úton. A levegő párás volt, de legalább nem esett, és nyugat felé már olyanok voltak a felhők, mint a bárány gyapja. Kezdték rongyos csíkokra foszlani.

Elhagytuk a falut, és mentünk tovább délnek. Rögtön a faluszélen, ahol a macskaköves útból sáros ösvény lesz, állt egy kis

templom. Elhanyagoltnak tűnt – a tetőn hiányos volt a pala, és a festék mállott a főajtóról. Mióta elhagytuk a házat, alig láttunk valakit, de itt állt egy öregember a kapuban. A haja ősz, sima, zsíros és fésületlen volt.

Sötét ruhájában papnak tűnt. Ahogy közelebb értünk, az arckifejezése felkeltette az érdeklődésemet. Fenyegetően, eltorzult arccal nézett ránk, majd színpadias mozdulattal hatalmas keresztet vetett. Tulajdonképpen lábujjhegyen állva kezdte, és jobb keze mutatóujját olyan magasra nyújtotta az ég felé, amennyire csak tudta. Láttam már papokat hasonló helyzetben, de gesztusaikból soha sem sütött a harag. Úgy tűnt, a pap dühe felénk irányul.

Feltételeztem, hogy valamit sérelmez a Szellemmel vagy a munkájával kapcsolatban. Tudtam, hogy ez a mesterség a legtöbb embert idegesíti, de ehhez fogható reakciót még senkitől se tapasztaltam.

– Mi baja volt? – kérdeztem, miután elhaladtunk mellette, és már biztosan hallótávolságon kívül voltunk.

– Papok! – csattant fel a Szellem, éles haraggal a hangjában. – Mindent tudnak, de nem látnak semmit! És ő még rosszabb, mint az átlag. Ez a másik bátyám.

Szerettem volna többet tudni, de inkább nem kérdeztem. Úgy tűnt, még sok mindent meg kell tanulnom a Szellemmel és a múltjával kapcsolatban, de úgy éreztem, hogy ezeket a dolgokat majd a megfelelő pillanatban fogja elmondani, amikor kész lesz rá.

Úgyhogy szólanul követtem dél felé, cipeltem a nehéz tarisznyáját, és anyám levelén gondolkoztam. Sose dicsekedett, vagy túlzott. Anyám csak annyit mondott, amennyit mondania kellett, minden egyes szavát komolyan gondolta. Csak végezte a dolgát, és tette, amit kellett. A Szellem azt mondta, hogy

Joseph Delancy

a lidércekkel nem nagyon lehet mit kezdeni, pedig anyám egyszer lecsendesítette a lidérceket a Hóhér-hegyen. Az, hogy hetedik fiú hetedik fia vagyok, egyáltalán nem számított különlegesnek ebben a munkakörben – ez csak ahhoz volt elég, hogy a Szellem felvegyen inasnak. De tudtam, hogy azért van valami, ami miatt én mégis más vagyok, mint a többi.

Az, hogy én az anyám fia vagyok.

Figyelem!
Sötétedes után
olvasni tilos!

2 499 Ft

ISBN 978 963 245 011 7

9 789632 450117

Könyvmolyképző Kiadó